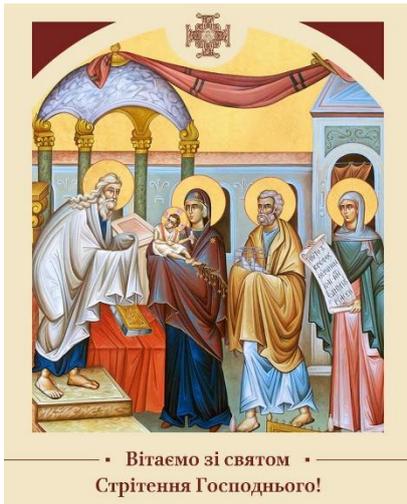

Єпископ Віктор Бедь: Проповідь на свято Стрітєння Господнього

Проповідь на свято Стрітєння Господа нашого Ісуса Христа

✠ Віктор Бедь,
єпископ Мукачівський і Карпатський,
керуючий Мукачівсько-Карпатською єпархією
Православної Церкви України

м. Ужгород,
2 лютого 2026 року

Дорогі у Христі брати і сестри!

Сьогодні Свята Православна Церква урочисто відзначає Стрітєння Господнє — одне з дванадцяти найбільших церковних свят, яке є водночас і Господнім, і Богородичним. Це не просто згадка давньої євангельської події, а глибоке духовне одкровення про зустріч Бога і людини, вічності й історії, надії та здійснення.

Євангеліє розповідає нам, що на сороковий день після Різдва Христового Пресвята Богородиця і праведний Йосиф Обручник, виконуючи Закон, принесли Немовля Ісуса до Єрусалимського храму, щоби посвятити Його Богові. За людською логікою — це був звичайний обряд. Але за Божим задумом — це була подія вселенського значення.

Бо Той, Хто за плоттю був безпомічним Немовлям, насправді є Предвічний Син Божий, Спаситель світу, Месія, на Якого століттями чекало людство.

Саме в цей момент здійснюється велика зустріч — стрітєння.

Праведні Симеон Богоприімець і Анна Пророчиця — це не випадкові персонажі євангельської розповіді, а духовні постаті надзвичайної ваги. Вони є живим уособленням усього Старого Завіту, всієї багатовікової надії людства на прихід Спасителя. Не випадок, а Дух Святий приводить їх до храму саме в ту мить, коли туди входить Христос.

Симеон був старцем праведним і богобоязливим, який прожив довге життя у вірності Богові. За церковним переданням, саме йому було відкрито Духом Святим, що він не побачить смерті, доки не побачить Христа Господнього. Упродовж усього життя він терпеливо очікував здійснення Божої обітниці — без розчарування, без зневіри, з глибокою внутрішньою вірністю. Взявши Немовля

Ісуса на руки, Симеон упізнає в Ньому не просто дитину, а Спасителя світу і промовляє слова, які Церква повторює щодня:

- «Нині відпускаєш раба Твого, Владико... бо побачили очі мої спасіння Твоє» (Лк. 2:29–30).

Це слова людини, яка дочекалася істини, побачила сенс життя і з миром у серці може відійти до вічності.

Анна ж, пророчиця і вдова, є образом тихого, але духовно сильного служіння. Рано овдовівши, вона майже все своє життя провела при храмі в пості, молитві й духовній пильності. Її служіння було непомітним для світу, але надзвичайно цінним перед Богом. Саме вона першою починає звіщати людям, що обіцяний Месія прийшов, і ділиться цією радістю з усіма, хто в Єрусалимі чекав визволення.

Симеон і Анна являють собою два шляхи праведності:

- один — шлях довгого очікування і терпіння,
- інший — шлях мовчазного служіння і молитви.

Але обидва ці шляхи приводять до одного — зустрічі з Христом, Який відкривається тим, хто живе у вірності, надії та духовній пильності.

Стрітення — це свято очікування, яке стало зустріччю.

Свято віри, що витримала роки мовчання.

Свято надії, яка не зламалася.

Стрітення і війна.

Це євангельське свято має особливе звучання сьогодні, в умовах жорстокої російсько-української війни.

Український народ нині також живе в часі очікування — очікування справедливого миру, перемоги правди над насильством, життя над смертю. І це очікування не є пасивним. Воно — жертвоне і діяльне, як у праведних Симеона й Анни.

Наші українські воїни-захисники — це люди, які щодня у випробуваннях російсько-української війни переживають свою особисту зустріч із Богом і в цій зустрічі:

- долають страх — мужністю і вірністю;

- дивляться в обличчя смерті — і обирають життя для інших;
- проходять крізь темряву — і стають світлом для України.

Вони, не шкодуючи себе, стають живим свідченням того, що любов сильніша за смерть, а правда Божа не може бути знищена жодною силою зла, темряви й боговідступництва, які намагається нав'язати нам безбожна московська ідеологія так званого «руського міра», позбавлена християнської, людської та моральної сутності.

Стрітення — це зустріч з Богом.

І це свято навчає нас ще однієї глибокої істини: Бога неможливо зустріти без внутрішньої готовності серця.

Праведні Симеон і Анна пізнали Христа не тому, що були найбільш освіченими чи впливовими, а тому що вони:

- вірили;
- молилися;
- жили відповідально;
- служили людям і Богові.

І це — шлях для кожного з нас.

Бо якщо людина прагне зустріти Христа у своєму житті — у радості й щасті, у часі зростання і благословення, а також у випробуваннях, утратах і боротьбі, у відповідальності за державу та ближніх, — вона покликана берегти чистоту серця, мати живу віру і виявляти дієву любов.

Тож нехай це свято Стрітення стане для кожного з нас:

- зустріччю з Богом в істині та правді;
- зустріччю з власною відповідальністю;
- зустріччю зі світлом, яке не гасне навіть у темряві війни.

Молімося за наших героїчних українських воїнів-захисників.

Підтримуймо один одного.

Залишаймося вірними істині й правді, людській гідності та свободі.

І нехай Господь, Який сьогодні входить до храму як Немовля, увійде і в наше життя, в нашу душу і серце, у нашу змучену, але нескорену Україну, та завжди

перебуває з нашим боголюбивим українським народом, оновлюючи, зцілюючи і даруючи нам перемогу та мир — справедливий і Божий.

Амінь.